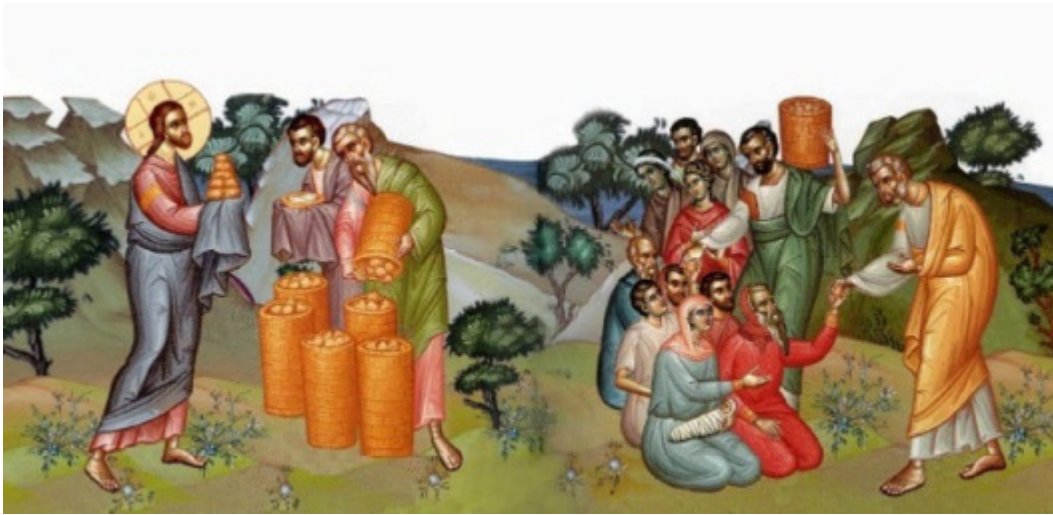

Ὁ Ζωοποιὸς Ἄρτος (Ἰωὴλ Φραγκᾶκος Μητροπολίτης Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

«Καὶ ἔφαγον πάντες καὶ χορτάσθησαν»

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου ὁ Χριστὸς ἀναχωρεῖ στὴν ἔρημο. Ἀναχωρεῖ στὴν ἔρημο, γιὰ νὰ φυλάξει τὸν ἑαυτό Του γιὰ τὸν κατάλληλο καιρὸ τοῦ Σταυροῦ. Δὲν εἶχε ἔλθει ἡ ὥρα γιὰ τὸ πάθος Του. Ὁ ἄλλος Εὐαγγελιστὴς γράφει πὼς ἀναχώρησε στὴν ἔρημο γιὰ νὰ δώσει τὴν εὐκαιρία στοὺς μαθητὲς Του νὰ ξεκουρασθοῦν (Μάρκ. 6,31). Ἀνεχώρησαν σὲ κάποια ἔρημο τῆς πόλεως Βηθσαιδᾶ (Λουκ. 9,10). Στὸ χῶρο αὐτὸ ἔκανε τὸ θαῦμα τῶν πέντε ἄρτων.

Οἱ συνθήκες τοῦ θαύματος τὰ ἀρνητικὰ δεδομένα εἶναι περισσότερα ἀπ’ τὰ θετικὰ στὸ θαῦμα τῶν πέντε ἄρτων, γράφει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Δημήτριος. Ὁ τόπος ἦταν ἔρημος καὶ δὲν ὑπῆρχε κάποια ἐστία ἀνεφοδιασμοῦ γιὰ τὸν κόσμο. Ἡ ὥρα ἦταν περασμένη· «Ἡ μὲν ἡμέρα κλίνειν ἤρξατο», καθὼς εἶπε Λουκᾶς· «αὐτοὶ δὲ παρέμειναν ἄσιτοι», δηλαδή ἡ ἡμέρα τελείωνε, ἀλλὰ αὐτοὶ παρέμειναν ἄσιτοι, σημειώνει ὁ Εὐθύμιος Ζιγαβηνός. Ὁ πολὺς ὁ κόσμος εἶχε αἰχμαλωτευθεῖ ἀπ’ τὴ διδασκαλία, γιὰ νὰ μπορέσουν οἱ ἄνθρωποι νὰ ψάξουν νὰ βροῦν κάτι νὰ φᾶνε (ὄπ. π.). Κατὰ τὴν Ἁγία Γραφή «οὐ λιμοκτονήσει Κύριος ψυχὴν δικαίαν» (Παροιμ. 10,3), δηλαδή ὁ Κύριος δὲν θὰ ἀφήσει νὰ πεθάνει ἀπ’ τὴν πείνα ἡ ψυχὴ ποὺ εἶναι δίκαιη. Ὁ Χριστὸς εἶχε ἀποφασίσει νὰ τοὺς θρέψει μὲ τὸν παράδοξο αὐτὸ τρόπο, ἀλλὰ περίμενε νὰ Τοῦ τὸ ζητήσουν νὰ μὴ φανεῖ πὼς κάνει θαύματα πρὸς ἐντυπωσιασμό. Ἄφησε νὰ πεινάσουν ὑπερβολικά, προκειμένου νὰ λάβουν μεγαλύτερη αἴσθηση τοῦ θαύματος.

Άλλες πλευρές του θαύματος

Πρὶν κάνει τὸ θαῦμα προσευχήθηκε στὸν Πατέρα Του· «ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν εὐλόγησεν» (Ματθ. 14,19). Ἐδῶ βλέπουμε τὸ μυστήριο τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας, δηλαδή ὁ Χριστὸς ἦταν τέλειος ἄνθρωπος, γι' αὐτὸ καὶ προσεύχεται ὅπως κάνουν ὅλοι ποὺ ἔχουν τὴν ἀνθρώπινη φύση. Μετὰ προσευχήθηκε στὸν Πατέρα Του, λέγει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, γιὰ νὰ δώσει νὰ καταλάβουν ὅλοι πὼς δὲν εἶναι ἀντίθεος, ἀλλ' ἔχει τὴν προέλευσή Του ἀπὸ τὸ Θεὸ «καὶ ὅτι ἴσος ἐστὶ», δηλαδή εἶναι ἴσος μὲ τὸ Θεὸ Πατέρα. Ὁ Μωϋσῆς στὴν ἔρημο παρακάλεσε τὸ Θεὸ κι ἔδωσε στοὺς Ἰσραηλίτες τὸ μάννα ἀνάλογα μὲ τὴν ἀνάγκη, ποὺ εἶχαν, ὅπως κι ὁ Ἥλιος ἔδωσε στὴ χήρα γυναίκα στὰ Σάρεπτα τῆς Σιδώνας τὸ λάδι καὶ τὸ ἀλεύρι μόνον γιὰ τὸν καιρὸ τοῦ λιμοῦ, ἐνῶ ὁ Κύριος πολλαπλασίασε τοὺς πέντε ἄρτους χωρὶς φειδώ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἔχουν περισσεύματα «δώδεκα κοφίνους πλήρεις» (Ματθ. 14,20).

Στοὺς μαθητὲς του δίνει ἄρτους, γιὰ νὰ τοὺς μοιράσουν στὸ πλῆθος, γιὰ νὰ θυμοῦνται μόνιμα καὶ συνεχῶς τὸ θαῦμα. Ἀκόμη τοὺς δίνει τοὺς ἄρτους, γιὰ νὰ μὴ νομισθεῖ πὼς κατὰ φαντασία θαυματουργήσε. Τὰ περισσεύματα εἶναι δείγματα ἀτράνταχτης ἀλήθειας. Τὸ θαῦμα τῶν πέντε ἄρτων εἶναι σύμβολο καὶ τῆς θείας Εὐχαριστίας. Ἡ θεία Εὐχαριστία εἶναι ὁ οὐράνιος ἄρτος τῶν ἀνθρώπων. Ἀκόμη μπορεῖ οἱ ἄρτοι νὰ συμβολίζουν καὶ τὰ πολλὰ χαρίσματα τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ὁ Κύριος τρέφει τὸ λαὸ Του καὶ τὴν Ἐκκλησία Του μὲ τὸν ἑαυτὸ Του. Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ ζωοποιὸς ἄρτος.

Τὸ κοινωνικὸ πρόβλημα

Πολλοὶ διαβάζοντας τὸ θαῦμα τῶν πέντε ἄρτων ἴσως κάνουν σκέψεις πὼς ὁ Χριστὸς πρέπει νὰ λύσει τὸ κοινωνικὸ πρόβλημα τῶν ἀνθρώπων ποὺ συνδέεται μὲ τὶς βιοποριστικὲς ἀνάγκες κατὰ τρόπο μαγικό. Κάπως ἔτσι πίστευαν καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς Του (Ἰωάν. 6,26). Νόμιζαν πὼς ὁ Χριστὸς θὰ ἔκανε κάθε μέρα τὸ ἴδιο θαῦμα καὶ θὰ τοὺς ἀπάλλαξε ἀπὸ τὴν ἐργασία. Ὁ Χριστὸς δὲν περιφρονεῖ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ, ἀλλὰ τὰ ἱεραρχεῖ. Πρῶτα εἶναι ἡ βρώση ἡ μένουσα (ὅπ. π. στίχ. 27) καὶ μετὰ ἡ πρόσκαιρη. Πρῶτα βάζει τὴν πνευματικὴ καλλιέργεια τοῦ ἀνθρώπου καὶ μετὰ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ. Ἡ ἀγχώδης μέριμνα καὶ ἡ ἐπίμονη προσπάθεια γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῶν ἀγαθῶν ποὺ προέρχονται, εἶναι καταδικαστέες ἀπ'τὸ Χριστό.

Ἡ Ἐκκλησία ἐνδιαφέρεται τὸ ἴδιο γιὰ τὶς ὑλικὲς ἀνάγκες τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ βάζει μία σειρὰ στὶς ἀπαιτήσεις μας. Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ προηγοῦνται τῶν πνευματικῶν ἐνδιαφερόντων μας τὰ ὑλικά. Πρῶτα δίδαξε ὁ Χριστὸς τὸν ὄχλο καὶ μετὰ τοὺς ἔδωσε ψωμὶ νὰ φᾶνε. Τὸν ἄνθρωπο ὀφείλει νὰ τὸν διακατέχει ἡ ἀγωνία μήπως χάσει τὸν σύνδεσμό του μὲ τὸ Χριστό, ποὺ εἶναι ὁ ζωοποιὸς ἄρτος κι ὄχι ἡ ἐπιθυμία

νὰ ἀποκτήσει πολλὰ ἐφήμερα ἀγαθὰ.

Ἀδελφοί μου,

Νὰ θεωροῦμε τὸν ἑαυτὸ μας πλούσιο, ὅταν ἀρκούμεθα στὰ ἀναγκαῖα κι ἔχουμε τὸν Χριστὸ ἐπιούσιο ἄρτο στὴ ζωὴ μας. Τότε ὄντως εἴμαστε πλούσιοι.

Πηγή: agiazoni.gr